Пішла молодиця на річку прати,
стала на білому камені,—
долі лежать сорочки,
у руці праник качечкою
сірою скаче.
А на воді цвіте квітка:
одна пелюстка — очі милого,
друга пелюстка — губи милого,
третя пелюстка — чоло милого.
Цвіте на воді квіткою трипелюстковою
обличчя милого.
Кинула молодиця праник,
кинула сорочку білу
(сорочку, яку він ніколи не одягне,
хіба що вві сні)
І кинулася у воду зірвати
квітку — обличчя милого,
та розійшлися блакитні кола,
та розійшлися тільки червоні кола,
розійшлися білі кола.
І раптом
затремтіла молодиця
від сумних акордів
плачу,
і впала на квітку роса,
і впала на сорочку милого роса...
На річці, на білому камені
молодиця прала.